

os nu ind at være bleven saa kloge! Ja vel! Men . . . hvem véd? Maaske findes der alligevel mere over Stjernerne og under Havet, end vi rigtig har Mod til at vide af. Dersom Livet ikke er forbi med Præstens Amen — og har egentlig nogen for Alvor turdet paastaa det modsatte, spørger jeg? — hvad saa, unge Mand? Kommer der saa ikke alligevel en Regnskabets Dag . . . Eller hvordan?»

Per sad som himmelfalden. Med opspærrede Øjne stirrede han paa denne skæggede Vildbams, denne Livsglædens og Skønheds-Dyrkelsens ildfuldeste Apostel, der pludselig aabenbarede sig for ham som hans Faders og Moders Aandsfælle, en Underjordisk, der med sine inderste, frygtsomme Tanker færdedes i Skyggeriget, kredsedes omkring Graven og den hinsidige Dommer, — ræd for de Lysets Magter, han selv for et Øjeblik siden overmodigt havde paakaldt! —

Det blev nu ingenlunde den eneste Gang, at Per fik et saadant fortroligere Indblik i disse »Uafhængiges« Indre og til sin Overraskelse skimtede en Vrange, en Natside, en uovervunden Rest af et andet Jeg, der i ubefæstede Øjeblikke drev et uhyggeligt Abespil med dem og deres nye Religion. Om det saa var den gamle Græker Reeballe, kunde han, naar han undtagelsesvis var ædru, have ret alvorlige Kampe at bestaa med sin Samvittighed, og Lisbeth fik regelmæssigt sin